

Arca András

Túl hangos a zene

Arca

ANDRÁS

Túl hangos a zene

ARCA ANDRÁS TUL HANGOS ZENE

(BŐVÍTETT KIADÁS)

A szerző nem tagja semmilyen egyesületnek, egyháznak, irodalmi körnek, hivatalnak, klubnak, pártnak, szektának, szerkesztőségnek, szervezetnek, társaságnak, társulatnak.

©ARCA ANDRÁS 1997-2010

Ez a mű Creative Commons

Nevezd meg!

Ne add el!

Ne változtasd!

3.0 Unported Licenc alatt van.

A licenc szövegének megtekintéséhez látogasd meg a
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> webcímet.

A szerző nem tartja fent a jogot, hogy bármilyen élő vagy holt személlyel személyében azonosítsák.

Kapcsolat:

h e l o @ a r c a a n d r a s . h u

*Nagypapámnak,
aki szerette a verseket.*

*Neki, a mindig volt úriembernek,
aki mindennél jobban szerette nagymamámat,
akit egy véradáson szólított le ezerkilencszázötvenhatban.*

*Az együtt töltött ötvenhárom év alatt
sokat olvasott neki hangosan.*

*Úgy gondolta,
verset hangosan szavalni
magának vagy valakinek felolvasni
van csak értelme.*

(kétezer-kilenc)

ELŐSZÓ (ezerkilencszázkilencvenhét)

Balázs említi szabad szerelem most majdnem cím.
Áramlat variáció torzít az elnyomás éveiben mécses
ég csillagok tudatos követője. Állandó megegyezés
hullámok szárnyalnak nihil feltámadt az értelem
halott a jelenségek résén való rács elnöke LSD.
Gyűrűk mint megannyi görbület útjelzőként
helyezkednek el úttalan városok parkettján.

Növények emberek állatok olyan mindegy
úgyis egymás közt vagyunk.

Első fejezet

SPANYOLóra10

Hosszú történet • Neked, nekem • Romantikus • Ég érzés • Várni tőle bármit is • Két színes versszak • Pokoli szép • Van • Vele • 04:27 - 05:49 • Béke bennem • Megint • Változás • Elalvás előtt, félrelépés után • Furcsa pár • Utóirat • Nem érdekelisz • Legyen végre vége • Nem vagy • Sorról sorra • Csönd • Ez a fájdalom • Diszonancia • Remélem ennyi volt • Azok a lányok • Románc • Valamiért • Szép emlékek felriadnak • Két vékony sor • Szép mintára ma nyáron • BKV felár • Tabán

Második fejezet

POROS ars POETICA34

Litánia • Kérdések, válaszok • Barátom • Litánia II • Ego • Lennék költő • Messiása legyek • Jelenések • Mosolygók • Vándorok emlékére • Unalom • Tizenhét • Látomás • Írni tudnék gondolatot • József Attila 92. névnapjára • Öntájkép • Tizennyolc • Itt • Káros • Újragondolt sorok tora • Áramszünet • Tizenkilenc • U.i. • Nem értem miért • Kérdőjelek • Álmatlanság • Szürkület • Summa

Harmadik fejezet.

58..... ÜRES füzet LAPOK

Mihez tartás • Félénk formafélék • Szösszenet • Idill blues • Mámor • Aludj • Harcolni érte • Üres füzet lapok • Részegség • Nemzeti ünnep • Pesti helyek • Tudományos megfigyelés • Szerda • Farsang • Nézni hosszan • Szavaknak élével • Az unatkozó harmadik • Megnyitó • Bárpultnál • Tájkép • Komolyan, kire vársz? • Vidám végzet

Negyedik fejezet

84..... a KÉPZELET HULLÁI

Egyedül • Szeretnék • Kirándulás • A képzelet hullái • Egyik nap hirtelen, mit hoz a véletlen? • Gyorsan • Napnyugat • Szemfedőben • Közjáték • Örök tánc • Könny-csepp útja • Idő lepel • Orion öve • Ráckevei híd, Duna • Nincs helyem a temetőben • Az idő egyik filozófiája • Öngyilkos lett a szomszéd • Csend legyen Budapest! • Emberkert • Néz • Fejlődés • Majdnem vége • Pontosan

s p a n y o l Ó R A

¡No más mentiras!

Hosszú történet

Hallgass meg egy történetet,
el nem mondott, nem történt meg

Neked, Nekem

Neked szép az élet
Nekem nem rossz
Neked tiszta a világ
Nekem csupa kosz
Neked élvezet
Nekem fáj
Neked hepar
Nekem máj
Neked magyar
Nekem cigány
Neked erényed
Nekem hibám
Neked Isten
Nekem bálvány
Neked acél
Nekem márvány
Neked béna
Nekem állat!
Te csak szívod
Belőlem árad.

Neked gyógyszer
Nekem méreg
Neked tucat
Nekem réteg
Neked őszinte
Nekem hazug
Neked pletyka
Nekem tabu

Neked rend
Nekem káosz
Neked csöpög
Nekem pátosz
Neked válasz
Nekem kérdés
Neked jóslat
Nekem érzés

Neked ronda
Nekem szép
Neked világ
Nekem kép
Neked ismerős
Nekem idegen
Neked meleg van
Nekem hidegem

Neked tökély
Nekem hibás
Neked egyszerű
Nekem mintás
Neked csíkos
Nekem kockás
Neked új
Nekem használt
Neked ország
Nekem haza
Neked szia
Nekem maga
Neked férfi
Nekem nő
Neked valaki
Nekem ő

Neked hasonló
Nekem ellentét
Ami téged éltet
Az engem széttép.

Romantikus

Romantikus lennék? Nem nagy dolog.
Ha hiszed, hogy kivételes vagyok,
az leszek, ha nem, hát átlagos maradok.

Nincs pompásabb érzés a bűnbeesés óta,
másfél éve szól erről a nóta:
a semmiben született a szerelem,
s a semmi felé menetel szüntelen.

*A hatások, melyek elmédet érik
cserébe mind az elmédet kérik.*

Ha odaveted magad környezetnek,
nem marad semmi szervezetednek,
lenni, csak a semmi légüres lelkednek.
Gondolataid lassacskán elkelnek,
pénzt kapsz, nem kapsz, tömeg leszel,
a közösségbe mindent beleteszel,
cserébe élhetsz, majdnem ahogy akarsz,
meghúzod magad, hullámot nem zavarasz.

Persze tudom, Te Különleges Vagy,
Különleges Testben Különleges Agy!
Légy hát az, terjeszd hitedet,
amíg akad bárki, aki még hisz neked.
Ha már nem, idézz emlékeket,
idézz kérlek engem, és egy estére megjelenek!

Ég érzés

I

Gyönyörű veszélyes buja szépség
Beborít végre a hatalmas kékség
Meglátni és megismerni
Múltamról mindent beismerni
Minden vágyam merész álmom
Megszerezni minden áron

II

Összes titok világtalan,
Gondolatom tisztátalan,
Te vagy titkom megfejtője,
Gondolatok megőrzője.

III

Vágyak-álmok-merengések,
Összes hajnal derengése
Édes álom, édes emlék,
Felébredek, minden elvész.

IV

Ennek sincs vége
Sehol sincs nyugalom
Követlek téged
Úttalan utakon

Várni tőle bármit is

Várni tőle bármit is
Önhittség és buta is
Volt ami marad
Meg nem szakad
Könnyre már csak könnyvön fakad

Futni tőle bárhogy is
Próba csak és gyáva is
Van ami marad
El nem szakad
Csókra már csak bortól fakad

Szemre könny és szájra csók
Felébreszti álmodót

Két színes versszak

Pamut fehér melltartó,
tépni vadul milyen jó!
Ha pedig csipkés, fekete,
csábításként leveted-e?

Lám ez vörös!
Szemem ködös!
Tavasszal pedig, ha virágos,
füledbe súgom: milyen bájos!

Pokoli szép

*Pokoli szép ez az érzés,
Az életből halálba visszatérés,
Arcom ismét márvány,
Szíved zokog árván.*

Angyali szép ez az érzés,
A halálból életbe visszatérés,
Arcom ismét forró,
Szívemnek most mily' jó!

Van

Van fájdalom, ami édes, mint az íz,
‘mivel szája állandó csókra hív.
Van gyönyör, ami forró, mint a kín,
Vándormadár lelket maradásra bír,
Van gondolat, ami csak tőle származhat,
Kótyagos fejre, szerelemre kárhoztat

Vele

Nem pusztán idegen
Talán ezért is viselem
Minden gondját, minden baját
Tompítja a világ zaját

04:27 - 05:49

Kóbor lepkeként bolyongok az éjben
Széthúz a káosz, elfoszlik az éden
A sötét utcákat járván
Gondolatkötegek között
Félem minő járvány
Leselkedik hátam mögött

Sötét a kiserdő
Dereng a táj
Kopár a lelkem
Kár értem, kár
Mondja és tovább illan

A sötét telepen körtevillog villan

Arcom egy emberé
Testem mint jég
Látok egy seregélyt
Adj egy éjjelt még!

Bágyadság
Kőröz fejem felett
A vad érzelmektől
Óvja kényes lelkemet

Felszakad a hajnal
Közeleg, látom

Van istenem
Ő is jön, várom!
Csonka kéz
Deformált arccal
Nyújtja felém
A fertelmes hajnal
Első sugarát
Mely talán megéget

Cigicsikkról
Cigire lépek

Merre menjek
Most hová?
Merre az út?
Merre talál
Aki csitítja majd féktelen lelkem?
Testemben a düh forr - csak csendben

Spontán pompa
Örvénylik körülöttem
Merre tartok?
Honnan jöttem?
Kitalálok felhőt
Képzelek egy vihart
A viharra válaszul
Holló, varjú rivall

Érzem nyelvemen
Az eső ízét
Részeg agyam segíts
Száras bort bírj még!

(Ő hiszem velem van
Talán az egyetlen
Az egész kibaszott
Világegyetememben)

Boríts rám padot
Mellyel elrejthetem
Féktelen kedvemet

Nevetni szeretnék
De tudom még nem lehet

Ismerős ház
Ismerős kapu
Kilencedik kerület
Nyomorult kis falu

Belépek a házba
Hogy szítsam a káoszt

Törjem a rendet
Gyilkoljam a pátoszt
Majd kusza érzés vesz körül

Elámulok

Elcsuklik a tér
Melléd beájulok.

Kérdésekre választ
Ismerős kéz támaszt
Kimerült testem remeg, de él
Ölelj mint régen, de ölelj még!

Megnyugvást csak
Karjaidban lelek
Ott elfelejtem
Nevem, de nem tetteidet.

Megint

Szavak ragaszkodnak semmihez,
csak szavakhoz.
Férfi test ragaszkodna bárkihez,
ám minek?
Mutatja nyakát,
beleharapok,
olyan mint én,
és mégis újra belehabarodok.

Béke bennem

A szerelem veszi szemem,
úgy látlak én, mindnél szebben,
látatlan veszi fülem,
hangodon szól másnap énem,
eszi szám,
már néma tán,
lopja lelkem,
béke bennem, minden rendben,
senki máshoz nincs most kedvem.

Változás

Fél éve könyörgök,
lelkem változz,
mutasd meg a szépet.
Titkon tilos kívánnom,
tűnj el kínom,
ne kínozz kérlek!

Kínom változik,
lelkemből eltűnik,
üres lett mindenem,
el kell már engednem.

Elalvás előtt, félrelépés után

Elalszom és tudom, jönnek. Várom őket,
lélekben öltözöm, s ha látom a rőtet,
álmodom már, szuszognak szavak,
borús, sírós félébrenlét alatt.

Tátongó sebben lüktet a szív,
halott vagyok, ágyam a sír,
megbántam ezt, megbántam azt.
Nem vagyok más, csak elszáradt haraszt.

Szemhéjszín fények, lehull a tér
szoba-testem kivérzett ér,
én meg fekszem, lazán, hanyatt.
Ne zargasd a halottakat.

Felriadok, bőröm csupa verejtékszutyok,
testem mellett másik test szuszog,
nem is értem, miért érzem magam
egyedül, ha szeret az agyam?

Furcsa pár

Puha párnák tengerében
Nézi egymást furcsa pár
Ablakon túl sötét honol
Sehol egy csillag, a mosoly is fáj

Emlékhalmok
Elmaradnak
De ők talán
Megmaradnak
Különc párnak
Akik voltak
S a múltó évek
Hiába múlnak
El nem felejtik
Egymás gondját
Cipelik majd
Évek súlyát

Együtt lesznek
Sikoltó szélben
A káosz színes
Emlékében
Maradnak úgy
Ahogy voltak
Egymás minden
Titkát tudóknak

A titkokat
El nem eresztik
Hiszen már
Nincs más nekik

Nem kellenek
A rossz emlékek
Jó maradjon meg
Közös elmének

A furcsa pár
Létük sivatagában
Ha keres talál
Hibát egymásban
Formálódnak
Át a jövőn
Keresik majd
Az elkövetkezendő
Társban a régít, az egyet
Az egyetlen érdek nélküli tettet

Hajdanán
Szerelmük hajnalán
Érintések erdejében
Veszett róka helyében
Éltek ők mindig - szerelmük halott
Haláluk oka fojtó garott
Környezetük
Mely mindent átszennyez
Kapcsolatoknak sehogy sem kedvez

Bár mindkettőnek
Nagy volt a mersze
Már egyiknek sem
Ez a kedve
Jövőjükkel
Kezdeni mit sem tudtak
Sorsuk ellen csak kapálóztak
Emlékeik
El nem vehette
Álmaikat
Megtörhette
Meg is törte

Mást mit tehetnek ezután?
Újhold éjének világló hajnalán
Szakítanak

Utóirat

*töltsd ki az űrt
és érezz!
nyílt sebként élj
és vérezz
el hitedért
ha kell.
örökké leszünk?
felejtsd el*

Nem érdekelisz

Nem érdekel semmi
Távol akarok lenni
Tőled és tőlem
A képektől
Jelentől, jövőtől
Veled töltött holtidőtől

Elég volt a sírás
Nálad se maradok
Bármennyit hívogatsz
Távolabb szakadok
Szaladok, a kiskutyád
Mögöttem szalad
Utol nem ér soha
Béna kis vakarcs

Nála az erőd, de
Nálad a hatalom
Hátad mögött
Múltunk is tagadom

Önmagam fölött
Nem áll már senki
Meguntalak régen
Nem érdekel semmi

...
Tagadom az életem
Tagadom istent
Mindent letagadok
Mert tényleg senkim sincsen

Legyen végre vége

Legyen végre
mindenkorra vége,
a hisztit unom
és nagyon jól tudom, hogy
hiába futom
ostoba köreidet magamtól,
nem engedsz dacból, magadból.
A dacból, mely takonyként
borítja szeretetet,
mely tönkreteszi
szánalmas életünket.

Ha életem célja lenne, hogy szeress,
nem lépnék tovább, te is keress
újabb férfit, időben szóltam,
jobb embert, amilyen én voltam.

N e m v a g y

Nem vagy nekem gyönyörű óda,
nem hallgatok hívószódra,
nem vagy nekem semmi sem,
nem vagy nekem szerelem.

Sorról sorra (Annával)

Lópokrócba burkolózva
Egymás mellett begubózva
Porszem száll a lámpafényben
Nem mosolyodsz el,
És én sem.

Csönd

néma szólam
őrzítő kánon
úgyis eljön
hiába várom

Ez a fájdalom

Ez a fájdalom
kell nekem.
Fájdalom az életem,

Ez a fájdalom
másmilyen,
csúf forradás lelkemen,

Ez a fájdalom
ép eszem,
nélküle elveszem,

Ez a fájdalom
lételem,
levegőnél is több nekem.

Ez a fájdalom
tettesem.
Ha keresem, meglelem,

Ez a fájdalom
kérelem,
ne legyen még jó nekem,

Ez a fájdalom
kényelem,
elengedni nem merem,

Ez a fájdalom
mély verem,
kiutat csak képzelem.

Ez a fájdalom
szemtelen.
Hiába mondja, nem teszem,

Ez a fájdalom
kegyetlen,
ellenáltam, elbánt velem,

Ez a fájdalom
emlékem,
feledésben nincs részem,

Ez a fájdalom
életem,
te okoztad, én kértem.

*Ez a fájdalom
nem csak ő,
Fájdalomnak neve most minden nő.*

Disszonancia

Nem az a baj, hogy nem itthon vagy egyedül magad,
hanem, hogy állandóan önsajnálat támad nálad,
ha neked oké, hogy csak így sziporkázzak.

Ámulunk, hogy fásulunk. Bámulom,
mennyre ránk sülték a mindennapok!
Míg panaszkodsz, érzelmileg elsorvadok.

Remélem ennyi volt

Ennyi volt. Remélem, nem látom többet elbűvölő arcodat,
remélem, nem tör többé felszínre akaratlan öntudat,
remélem, hamar elfelejtelek,
újra nem űz öledhez rémület
az örülettől, friss magánytól,
béke, család, szeretet hiányától.

Továbbá remélem nem érdekel,
emlékedet hová és hogyan temetem el.

Azok a lányok

V a n n a k c s ú n y á k
V a n n a k s z é p e k
N é m e l y r é s z e g
V a n n a k r é s z e k
V a n n a k d o m b o k
N é m e l y g o m b o k
C s á b í t a n a k - e l ő á l l í t a n a k

R o m á n c

Sikolyom: léted kacaja.
Suttogod az üres szavakat,
kerek szájjal, heves vággyal,
karöltve az éjszakával.

A végtelen lám, véget ér.
Körbeölel sarki szél,
varjak többé nem kárognak,
macskakövek nem nyávognak.

Félelem a lelke mélyén,
lesz bánat a világ végén.
Árnyak jönnek kedvedért,
eljönnek a lelke mért.

Csak az kell már, régen tudom,
szerelmedet viszontunom,
nézd a Bárányt, felhőképben
közeleg a messzeségben.

Utolsó esténken bíborszín álom
lopózik a kihalt tájon.

Szíved látod két kezemben,
Szemed tükör én szememben.

Szívem látom két kezében,
Szemem tükör szép szemedben.

Valamiért

*Ha nem figyelek, felizgatja
Ha nem érintem, csak nem hagyja
Ha nem figyelek, hazaviszem
Ha nem érintem, terhes tőlem*

*Cinizmust, mint szót nem érti
Egész világ bántja, sérti
El van telve nyomorával
Szép leányok bánatával*

Szép emlékek felriadnak

szája, nyaka, a piciny melle,
karja, lába, az édes teste,
füle, haja, formás fenéke,
messze van már, nagyon messze,
köldöke, hasa, az arca,
grokkolni őt, voltéletem célja

Két vékony sor

Vékony karok megriasztotok,
karomba gyorsan karoljatok!

S z é p m i n t á r a m a n y á r o n

Szeretném csókolni szemed,
Lebegésben fogni kezéd,
Néha össze roppantani,
Világot fölborítani.

Szeretni téged lételemem:
Vagyok én és én vagyok neked,
Félni tőled, de nem bántani,
Nem elvenni, mindig adni.

Poharad vagyok, igyál mélyen,
eljöhetek más képében,
babusgatlak, ahogy tudlak,
nem szeretnék semmi rosszat.

Ébrenléttől furcsa álom
Tart távol, az álomhatáron
Leszel nekem, vagyok neked,
Így szeretném csókolni szemed.

Szeretjük egymást - bugyog a számban,
vallomásom tisztán hánytan.

BKV felár

*Metrón nyáron szagot csapnak,
buszon meg csak elbambulnak,
alighanem kapaszkodnak
vagy ülésükhöz ragaszkodnak.
Elzötyögnek, nem törődnek külvilággal,
csak fülükben morajló zeneszámmal.
A villamoson szebb a szemnek,
szebbek a zajok, szebbek a lányok,
szebbek a tájak, a fiús talányok.*

Tabán

*Régebben voltak ronda lányok,
kik leültek
simán egy sörrel
mellém a porba,
s együtt öntöttük később világaink borba.*

*Régebben sokat mosolyogtam
azon, hogy nincs is messze, de szép kis séta kézenfogva,
a kisközért, ahol mindig sor van
(míg a Mini játszik, Bill csak táncol, Demjén mászik, Charlie csápol).*

*De ma, ha leülnek lányok mellém a porba,
inkább felállok, míg kedvemre valóbbakat nem találok.
(Lehet, hogy szeretnék már családot?)*

POROS ars POETICA

*Ha megérem, hogy megöregedtem
S kisfeleségem eltemettem
Az úton végleg láthatatlanná válok
Miután megtértem hazaértem
Nem járok több világot
Nem viselek más arcot, élek álmodot
Nem bámulok vén kecskeként fiatal lányokat
Mosolyogva, emelt fővel várom halálomat*

*Leszámolok végre szavakkal, csend leszek, alkonyat
Nem táplállok keserűséggel átszőtt légvár ábrándokat
Halálomról, életemről nem írnak cikkeket, könyveket
Sem dicsőítő/sajnálkozó bejegyzéseket, kommenteket*

*Szeretnék méltósággal meghalni gyorsan
Nem lázálmok után
Ennyit kérek csupán
Úgy megszűnni, ahogy éltem
Nyomok nélkül, bután*

ÜRES AZ ÉLETEM / gyűlölök és szeretek
KERES AZ ÉRZELEM / taszítok és ölelek
ELÖNT A FÉLELEM / ez vagy te, ez vagyok én
MEGÖL AZ ÉRTELEM / társak vagyunk, megosztott én

Kérdések, Válaszok

*Szabadság?
farkasvakság
szabad vagy?
legyél az!*

komor börtön?
időd töltöm
Családság?
örök Rabság

szabad élet
megöl téged
Félelem?
gyenge védelem

rövid életem
kitart a végtelen
Igézet?
vidám végzet

makacs halál
csak megtalál
Örök élet?
lassan vége

minden szép
gondolt kép
Ertelem?
képzelem

fájó vétség
múló kétség
Képzet?
valami méreg

Szabadság?
gyilkos vadság
Élet?
túlértékelt képek

Barátom,

*egy totemhez beszélsz
mezítelen testtel,
nem segíthet rajtad
se isten, se ember.*

Ego

Jézus meghalt

így én élek

Isten nem fél

de én félek,

egyenlőek vagyunk

mind a ketten haldoklunk

Litánia II

nekem a halál sem változtat a szerepemen
úgy leszek, hogy nem lesz senki nekem
szög vagyok egy fakeresztben
pusztán eszköz szemetekben

lyukat ütnek csuklókon velem
rozsdállok még lélegző tetemekben
maradok én és vérük marad nekem
csak a halál nem változtat a szerepemen

L e n n é k k ö l t ő

l e n n é k k ö l t ő k i k é p e r n y ő r ő l
h i r d e t i a z i g a z h i t e t
d e e s z e m b e j u t o t t h o g y
f e l h e v í t e t t
e g y p o r n ó f i l m
a z e l m ű l t é j j e l
e l t ö l t ö t t m i n k e t
b o l d o g k é j j e l
e l m é n k t ő l
m e g s z a b a d u l v a
ö s z t ö n ö k b e n
f e l s z a b a d u l v a
é l v e z t ü k a s i k o l y t
a t o c s o g ó l é t e t
n e m l á t t u n k t ö b b é
g y ö n y ö r ű r é t e t
h o l j é z u s k r i s z t u s
s é t á l t e g y r e k l á m s z p o t b a n
v a k í t ó f e h é r
m ű f o g s o r b a n

Messiása legyek?

Messiása legyek
e boldog honnak?
E lepusztult,
ősi romnak?
Hol emberek
csak mennek, mennek,
mennek mígnem
el nem vesznek?
Beszéljek a
süket népnek?
Hívjam a létet
hol a halál lépked?

Jelenések

Béget a Bárány
Törik egy pecsét
Fehér lóról massa
Folyik földre szét
Szennyezés lelke
Elindul útjára
Nincsen gyógyír
Kietlen szomjára

Reped a második
Tűzvörös fejjel
Nekilódul ő is
Háborgó szemmel
Háború kardja
Villan a kezében
Pusztításra termett
Öldöklés vérében

Törik a harmadik
Fekete lovas
Alakra vékony
Nyaka inas
Elvágtat ő is
Csontsovány testtel
Éhségét oltja
Megannyi ember

Robban a negyedik
Sárgaszín ló
Nem lassítja semmi
Se hegy se tó
Béget a Bárány
A sárgaszín üres
Hol van a Hatalom
A negyedik követ?

Hárman jönnek
Arcukon csuklyák
A riadt gyerekek
Szemüket becsukják
A falakból csöppen
Szivárog a vér
A vér sziszegve
Hozzánk beszél

- Nyíljatok sírok!
Ébredjete holtak!
Hív az uratok!
Mi vagyunk a holnap!

Pusztító szél söpör
Kietlen utcákon
Megáll az idő is
Percet már nem számol

Ülünk egy asztalnál
Sörözünk, írunk
Maradék ciginkből
Kartonszámra szívunk
Pincérlány közeleg
Nyakában kereszt
Csikkünk oltjuk rajta
Sikoly felhőt repeszt

Ömlik az eső
Kavarog a szél
Mi már úgy születünk
Hogy közeleg a vég
Kitárjuk kezünk
A sötét égre nézve
Istenünk ezt szánta
Végső büntetésnek

Körbenézünk köröttünk
Számptalan ház ég
A vihar nem oltja
Aranyló lángjukat
Pincékben a népek
Kitátják szájukat
Még van levegő
Utolsó szavakra

Közelednek felénk
A lovasok vágatva
Gúnyánkat felöltjük
Lovunkra felülünk
Szavainkkal mi is
A világra törünk

*Emberek voltunk
Kik elhoztuk a véget
Nem szolgáltunk senkit
Csak gyilkoltuk a szépet
Istenek vagyunk
Tetteinktől halál
Közönyötöknek hála
Pernyeként szerte száll*

Kialszik a nap
Eltűnik a hold
Robban a csend
Elalszik a holt
Utolsó képként
Látod egyedül, árván
Egy hegyormon
Zokog a Bárány

Mosolygók

olcsó vasfog
a mosoly hátán
kacag az isten
kacag a sátán

Vándorok emlékére

Emlékezzünk vándorokra emberek.
Ahogy tartja kedvetek, de legfőképp elsuttogott imával,
talán pár szál réti virággal.
Fejfák őrzik nyomuk az úton, rajtuk kövek,
körülettük gyomok, igen, gyönyörű gyomok.
Emlékezzünk emberekre vándorok.

Unalom

Ha a túl sokból elég,
A világ is fellép.
Mire mindenből elég lesz,
A világ már kiégett.

17

Ez a dal
Rólam szól
Mélyen sérült
Rákkendroll

Itt ez a világ
Felismerem
Holott résnyire
Van nyitva szemem

Az a faj
Régen halott
Az égtől pedig
Sok földet, vizet kapott

Az a lény
Nem te vagy
Csodás testben
Semmi agy

Ez a föld
Nem a miénk
Laposra lakjuk
De mégis miért?

Ez a folyam
Még nem apad
Szürke kedvem
Fel nem szakad

Az a regény
Maga az élet
Nem olvasod
Mégis téped

Ez a vers
Nem segít
Minden agyból
Mást merít

Az a zene
Nem magyar
Gondolatot
Nem zavar

Ez a fénykép
Elhalványult
Minden ember
Magába bámul

Az a lány
Nem hevít
Talán szép
De nem segít

Az a pénz
Nincs nekem
Elvesztem hát
A jókedvem

Ez a préda
Én vagyok
Két part között
Én szakadok

Az a jég
Nagyon meleg
De a nyár már
Hideg neked

Ez a vég
Széjjeltép
Régen rokkant
Most már ép

Az a gyilkos
Engem ölt meg
Felelősség
Nem érinthet

Ez a dal
Rólam szól
Tizenhét évem
Megerőszakol

L á t o m á s

Látomás vagy vízió
színes televízió
az élet
ez a méreg
széttör összerak majd
tönkretesz téged

Írni tudni gondolatot

Írni tudnék gondolatot,
rajzolni mozdulatot,
istenem, mily boldog lennék,
talán újra reménykednék
szebb életben,
ó de várom,
teljesedjék minden álom!

József Attila 92. névnapjára

Nincsen apám
Nincsen hazám
Nincs családom
Nincs barátom
Nincs istenem
Nincs szerelmem
Nincs életem
Mégsincs merszem
Véget vetni
Tiszta szívvel csak szeretni

Ö n t á j k é p

Egy szép nap úgy ragyog,
hogy sírnak érte a csillagok.
Mind reszket és úgy kívánja,
nem múlhat el nap, nap utána,
hogy ne lássák ők is égből a földet,
ne kívánjam látni egyszerre mind őket.

Érzem, egyedül vagyok mégis
- ha fakó a nap, szürke az ég is -
egy bűnös, fennkölt érzésben.
Minden hazug kérdésben
lobog az árny, de lobog a fény is,

érezem. Egyedül vagyok mégis,
elpattan ez az ér is,
s ottpusztul, még ha szép is.

Ember vagyok, de egyben rém is.

Borús napon, borús reggel,
még a nap is búval kel fel,
harcol még a felhők ellen,
majd feladja a harcot csendben.

Zokog az ég vagy önti vizeletét,
kiönti nekem szomorú szívét,
segítenék hogyha tudnék.
Nem látom a lelked mélyét.

- Nem is lehet - zokogja nekem -
ha nem nyitod fel lusta szemed!
Durcásan előúszik,
mellé pompás szívárvány kúszik.

Csillog-villog, kelleti magát,
megfésüli sokszínű haját,
nem néz rám, mégis érzem,
tetszel neki fönt az égben.

*Két szép szárnyad
küldjön árnyat!*
Magam vagyok, jön a magány,
bőröm alatt mozog talán.

Félek, hogy jön, de tudom itt lesz,
az alkonyi pír remegve reszket,
rettegsz te is, tudom, látom,
pironkodva nézi félálmod.

Gyertyák égnek az esti ködben,
elalszanak, ha torkom dörren.
*Álmos könnycsepp riadva úszik,
Még több könnyben hason csúszik.*

Örülök, és meg is hatott
“élj sokáig” fuvallatod,
örülök, de arcod zavart.
Félek versem verset szaval.

Éjarcomon, fényszememből,
gejzír tör föl életemből.
*Életfonál két part között,
gyermeklelked mégis örök.*

- Ne bánkódj ha magam volnék,
ha kellenél, hidd el szólnék,
nem is vagyok soha magam...
Elmondanám ha lenne szavam.

Magány börtön börtönöröm
érző szíved titkát őrzöm,
ketten vagyunk, én, a magány...
ha lenne kiút megmutatnám.

Mit is érzek? Mi az öröm?
Boldogságban mi az üröm?
Ilyen vagyok? Hol a maszkom?
Ha felteszem, boldog arcom?

Taníts meg, hogy örülhessek
a csábító öröklétnek.
Minden elmúlik. Most szomorú vagyok?
Öröklétet nem adhatok.

Ajándékod lehet igen szép,
de egy-két év ha rálép
megmarad-e örök egyben?
Boldogságod lesz még bennem?

Fáj ha adnak, fáj ha nem,
félek ha kapok rosszkedvem
hová bújik? Bőröm alá?
Hová bújik pazar magány?

Alkonyi pír elsötétül lágyan-lassan.
Álmaimat nem kaphattam.
Égből zuhan egy béna angyal
nyomában lecsapó karvaly.

- *Miért van ma is szép rosszkedved?*
Miért nem éled ünnepedet?
- *Ünnepemet? Ne nevetess!*
Halálomra nincs még tettes.

- *Örülj hogy vagy, nézd az eget...*
- *Nézhetem a bús felleget.*
- *Nézd a szépet, színaranyban...*
- *Hazugság van, szívalakban.*

Itt

Ártatlanul bűnhődöm
itt, ezen a földön.
Ha van söröm, iszom,
ha van pénzem, költöm!

Újragondolt sorok tora

Áthúzott sorok mind boldogok.
Kiélt képek voltak hamisak, ám szépek.
Üres korsókon, metaforikus torzókon
bezzeg nem virít a hiány jele!
Rövid élet? Örök halál? Teli pohár? Ide vele!
Kit érdekel, hogy túl hangos a zene?

Káros

marihuána, hasis
elszívom ma is
mindent megértek
ha LSD-zek
biztos *menekvés*
mögöttem rettegés
csak *jön ha jön*
én kiröhögöm

Á r a m s z ü n e t

Rokkant erő, roppant erővel
tépi fel két szemem,
megszűntem létezni,
nem gondolkozom már, azt hiszem.

Kiégtem, mint egy áramkör,
nincs mit írnom az emberről,
nem tudok már írni,
csak satnya szemem miatt ríni.

Öklömmel nyomom szemeimet,
nem érzem érzéseimet,
nem hagyhatom könnyem potyogni,
ma este nem láthat zokogni.

19

Néha azt kívánom legyen vége
olykor bár folytathatnám
néha szűzen hagynám
olykor bár megronthatnám

Felcsendül a dal,
ami mi ketten vagyunk,
fájdalom önti el agyam,
ismét mi maradunk.
Emlékek, pillanatok
kitörölhetetlenül fekszenek,
miközben mindketten
azt hisszük, bizony, ez rengeteg.

Alkoholmámorban elúszni
fájdalom, fáj,
elmosódik bennünk
az egykor éles táj.

Ismét egy alkalom,
azt mondják, használd ki,
nincs értelme
tovább őt reménytelenül kutatni.
Mutogatod mi vagy,
de fátyol takar,
van aki megismer,
és mindenki mást akar.

Van egy hely talán,
ami neked való,
világban egy sarok,
ahol minden torzítható,
nem kell beszélni
csak a hazugságról,
az emberek
egyéni igazáról.

U.i.:
*látom magamat
lecsúszott értelmiségi
utcán kéreget
holnapot ígéri
imádkozik prédikál
nem tartja szavát
összegyűlik kis pénz
s leissza magát*

Nem értem miért

nem értem miért nem dicsőítjük a múltat
nem értem miért nem szeretjük a rútat
nem értem miért nem értem magam
nem értem miért nem hallod szavam
nem értem miért nincs válasz
nem értem miért nincs támasz
nem értem miért létezem
nem értem miért nem éhezem
nem értem miért nem szép a világ
nem értem miért nem megyünk akkor tovább
nem értem miért nem értem
valaki tehetne valamit már értem!

Dicsőítjük a múltat
Szeretjük a rútat
Értem magam
Ha hallod szavam
Minden válasz
Újabb támasz
Nem létezem
Újra éhezem
Szép ez a világ
Megyünk mégis tovább

Nem értem, miért nem értem,
valaki tegyen már valamit értem!

??????

Elnézést okosok, ugye nem zavarok?
Mi a téma? Génszabályozási zavarok?
Bensőségek? Emberi lélek?
Jól sejtem, hogy nem érteném meg?
Mert mi a lélek? Hol van az?
Emberi testben furcsa gaz?
Szívja csak az életet?
Nincs válasz, csak kérdezek.

Á l m a t l a n s á g

Nem bírok olvasni,
keresem a szavakat,
napnyugatkor gondolom,
milyen szép pirkadat!
Délben fekszem,
este kelek,
igen többször
jelent nemet.

Szürkület

*Mint öreg villanykörte lobban ki a fény,
elszürkül a világ, elszürkül az én,
szürke ruhában, szürke emberek
keresik a tehetségeket.*

*Elkopnak az ötletek, beszűkül az identitás,
helyette száguld felénk valami merőben más:
biztos siker, biztos élet!*

Kérdezem tőletek: biztos élek?

Summa

*A verseim, tudom, mit sem érnek,
mindent csak kortárshoz mértek,
nem segítenek a részeg érvek, viszont
(hahó, a versek mit sem érnek!)
mindent, de mindent csak tetteikkel mérnek!*

üres FÜZET lapok

Csöpögnek a percek
Folynak el a cseppek
Ringatózom morajukban
Nincs nyugtom az álmaimban
Felkelek

Hullámszik a parkett
Újra beteg lettem
Imbolyog a hányás
Vörösborban fetreng
Sugárban szavakkal súrolja az asztalt
Halkítsd le a hangokat
Nem szeretem ezt a dalt

Mihez tartás

Csendet fenni.
Tollnak lenni.
Csak figyelni.

...

Miért pont ő és miért pont én, feneklünk a fenekén?

...

Hosszú percek nyugalomban, unalomba hogy nem fullad?

...

...

*Úgy él régen, nincs hónapja,
Ébrenlétnek nincsen napja,
Idő ha múlik, nem veszít,
Eszét majdnem elveszi.*

...

Örülök a jókedvednek

Minden sorban megtörnélek

...

...

Új tapéták visszhangoznak,
ne figyelj rám, bármit mondjak.

FÉLÉNK FORMAFÉLÉK

I

Egyedül a sorokban,
a versszakokban,
lelhetsz megújulást.
Nem élhetsz a múltban,
réges-rég letűnt korokban
folyton-folyvást.
Bízzál a miértben,
ne kérdezd kiében,
ne keress fogást.
Hihetsz az ígében
vagy gomolygó felhőkben
lelsz csak megnyugvást.

Törj ki! Dobd le a normákat,
talán értelmet adhatsz a kusza formáknak.

II

*Elmúlt a rosszkezd
Elmúlt a tél
Helyette derű
Vígasság él
Itt a tavasz
Utána nyár
A kéklő égen
Madárhad száll
Az emberek örülnek
A megtalált jókedvnek
Majd jön a baljós ősz
A kopár erdőben megriad egy őz
Hiába a remény, hiába a hit
Az ősz után úgyis tél jön megint*

III

Apám gyakran
Mogorva és komor,
Minden szóért
Engem okol,
Anyám szerint felnőttem,
Pedig mégsem,
Neki nem vagyok jó,
Még nem.
Felnőttnek túl
Gyerek vagyok
Értem sír majd
Míg mással andalog.
A szív dolgait nem érti egy gyerek
Jobb neked, ha mindenki szeret

V

*Egy életem van s egy halálom,
Egy életben egy barátom,
Egy egység egy sör,
Egy kocsmában egy kör.
Egy részegség egy este,
Egy este csak egy lány teste,
Egy időben egy szerelem,
Egy életen át az egy igazit keresem.
Egy nap egy vers,
Egy emberből egy nyers.
Egy életen át egy társ,
egy társra, egy életre vágysz.*

VII

Lökdösnek az utcán
Mindenki elgázol
Mindenki beszél
De mit sem hall magából
Csupa rohanó
Nagyon fontos ember
Beindult a gépezet
Itt az újabb rendszer
Még egy évtized
És én is ott leszek
Mindenki fontos és kemény,
Lehet, hogy mégis semmi remény

X

Nincs válasz bibliában,
nincs kérdés hitvilágban,
kósa metamorf
véglény-szülemény,
büntetni könnyű,
nevelni nehéz,
gondolkozol, de csak töröd fejed,
fel se tűnik, hogy az már beteg.
Ingerlésnek tűnik szavad,
rég megadtad nekik magad.
Hitem sosem erősebb nálam.
Ösztöneim szent elmém halála.

XI

Szép szín színez téged
Világoskék lesz a véred
Híg az a vér - csak kicsit piros -
Bármit is tolnál minden tilos
Piros korong sárgára vált
Rossz érzésed másra most szállt
Mindenki veszett kivéve téged
Szörnyű álom álmodj szépet!
Sárga lámpa majd zöldre áll
Magunkfajta jövőt hol talál?
A jövőnk színe piros csíkos
Csak az jön be ami tilos

XII

Autonóm city,
identity zavarok,
elnézést szavak, de tényleg
nem zavarok?

Hol van már a nyelv,
elveszett a magyar?

Minden nyelven
csak magáévá akar?

Nem engedek,
tartom szavamat,
egészen végsőkéig
hallom csak magamat.

Magyar vagyok és én vagyok a nyelv!

Nem értek meg semmit, mert más nem érdekel.

XIX

Élet, mit nincs megélnem
elképzelve, nincs mit félnem,
esélyeket elszalasztva,
nem élni nem elhagyatva.
Nem szeretni, nem megcsalni,
elszeretni, tovább menni,
nem futni és lélegezni,
nem feküdni, nem létezni,
nem lázadni, alázkodni,
emberekkel tudni bánni,
nem élni, nem élni meg,
mert apám fiát agyonverte.

S z ö s s z e n e t

Szerzői dal
jobb világot akar.
Megcsinált szar
több rajongóra hajt.

Idill blues

Idilli nap, idilli óra,
elcseszett perc, feltörő sóhaj,
félek, remeg a testem,
szeretlek még, ez izzik bennem.

Egyik oldalt, szomorú övezet,
lábam alatt koptatott kövezet,
jobb felé egy bordély vár,
a másik oldalt, egy szomorú bár.

Választom mégis az idilli magányt,
valaki beszél a kocsmáros hangján,
arról beszél, hogy milyen jó nekem!
Hogy biztosan érzem, hogy tudom, hogy szeretem,
s, hogy ne fájjon a hiánya...
nekem már beszélhet, hiába.

Szépen lassan kiürül a pohár,
rendelek még a sokadik után,
fizetni készülök, de nem engedi:
- Hagyd a vendégem vagy holnap reggelig.

Megköszönöm:

- Köszönöm szépen.

- Ugyan, hagyjuk ezt most kérem!

Inkább, menj, menj vissza hozzá,
nem valódi az összes gond már...

Gondolj bele - suttogja halkán -
mennyit jelent az időtartam,
egy csók, két csók, egy smár, két smár,
régén volt, megbánta ő már,
bánd meg te is, rohanj vissza
legalább te leszel teljesen tiszta.

- Sajnálom, de nem lehet,
nem feledem a képeket.

Felidézem őket újra meg újra,

bár akkor még csupasz az ujja.

- Gondolj inkább, gondolj arra,
mi lesz majd, ha nem veled csalja...

- Nem is fogja! - sziszegem zordan -
Nem leszek az utolsó a sorban!

- Pedig szereted, vagy nem?

- Azt hiszem atyám végeztél velem.

Idilli hajnal, idilli küszöbén
elcseszett élet, idilli peremén
állok a megállóban, még rád várok,
talán sajnálom a fáradságot, a fiatalságot.

M á m o r

Elmosódott arcok
homályosan szólnak,
motyognak hozzám,
mit hoz a holnap.
Talán késő és semmit sem jelent,
mégis állítom,
biztosan szeretem!
Biztosan szeretem,
így jön a holnap,
elmosódott arcok
homályosan szóltak.

A l u d j !

Lassú körben végetér
Ájulásban mást remél
Léleknek nincs nyugalma
Élni vágyás tovább hajtja

*Lefekszik egy pohárkával
Űzötteknek mámorával
Holnap más lesz, holnap másnap
Szép emlékek másnak fájnak*

H a r c o l n i é r t e

*Harcolni érte és győzni tudni
Figyelni a mindenséget
Játékok játékát játszani képes
Veszni érte és tudni bukni*

*Békességről nincsen szó
Háborúban állunk, s nem lesz vége
Szép soroknak kény-kedvére
Mi szenvedélyre ráható*

*Tegyek úgy, mint tesznek velem?
Boldogságot el nem hiszem
Liter borban vígasz tán?
Korlátoltan buta már*

*Mentálisan sem érdekel
Ha magadhoz nyúlsz magad leszel
Érzelem csak gondolati
Keveseknek hagyod hagyni*

Üres füzet lapok

Lenni elérhetetlen,
szenvtelen, szemtelen,
életre nem jogosult,
csak néha több, mint károsult.
Egyenlően egyenletlen,
szabály legyek véletlenben,
legyek más, mint aki vagytok,
mégsem az, kit nem akartok.
Lehetnék ő, bár ő lenni furcsa,
hisz ő lenni jó és nem lenni gondja,
lehetnék jobb, mint amilyen,
lenni jó, csak pazar legyen!

R é s z e g s é g

érzem ma el fogok ázni
el fogok ázni ám nem fogok fázni
rum fűt forrón belülről
tompá csillám szemükből
csábít vonz majd kifordít
egyik csillám rámordít
gorombán - mert nyugalomból -
bújok elő sírboltomból

felmerültem tudatalattimból
kihúztak de szavaimban
látszik már a tudat alatt
nincs új barát éjszaka alatt
minden mi fontos régen megvan
fésűm macim mosószappan
keserű ízében úszkállok
régmúlt poshadt vizében

érzem ma be kell még rúgni
utána meg futni futni
véresen heverni a földön
holnapomat kórházban töltöm
elvertek ma csúnyán éjjel
hiába jöttem jóval széppel

inkább
visszabújni magányomba
befeküdni ágyikómba
felejtani majnem mindent
megtalálni féltett kincsem

N e m z e t i ü n n e p
(2 0 0 6)

*Mélyen tisztelt emléktársam,
miért nincs nyugtunk elmúlásban?
Nem állni semelyik oldalon,
végsősoron nyugalom.*

Minő öröm köszöntönöm
egybegyűlve népes népet!

(rövid hatásszünet - taps)

Csaljuk félre lépesmézet
vadmalnával, csak módjával,
marhavérrel, galambvérrel,
iszonytató kedvességgel,

Farkasvérrel, turulvérrel
fenőkések díszítéssel!

(hej!)

Megváltásunk pálinkában
minden hosszú hideg télen
szökkengetünk messzeségben.
Csupa öröm, más is lássa,
dalainkak nincsen párja,
tánc!

Soha nincsen végre vége,
űzzünk gúnyt földkerekségre,
erőt elő, minden rendben,
ego olvad nagytömegben!

(oi-oi!)

Furcsa falat kapart falat
minden éjjel lázas hévvel
köszöntött rá unalom,
húgom, bátyám fogadom!

(taps!)

Kényes forma csak megoldja
nagy szívével csak mértékkel,
óvatosan, félve, bántva
készül ő a mártírságra.

(új szónok szól)
Szépen csendben szavaljatok
így legalább nem zavartok!
Terveim közt tervek terve,
tetteimért nem felelve.

(fúj!)

Nincsen semmi? Én tudom mi van!
Uszítani nyugalomban,
egyszer-kétszer jobb szélével,
fiatalok friss vérével,
harcolj!

ria-ria! Régi szónok enged a felkérésnek, félbeszakítja,
ömlik a vér, habzik a tömeg, majd csendre int, beszél

Terveim közt nyugalom:
új korokat uralom,
vérzik vágyad, letört szárnyad,
ideje van számadásnak, táncolj!

(égett szag)

*Nagypapa, nem emlékszem olyan évre,
ne kérdeztem volna félve
kik ezek az emberek,
kedvesek vagy egyebek?*

P e s t i h e l y e k

N e m ú l h a t e g y é j s z a k a , h o g y
n e h í v n a a v é r s z a v a .

V e s z e t t ü l r á n g o k ,
e g é s z t e s t e m r e m e g ,
k ö r ü l ö t t e m n i n c s m á s ,
c s a k c s i l l o g ó s z e m e k ,
v i l l o g a f é n y i s .

M e g ő r j í t a z e n e ,
l á z b a t a s z í t ,
a l á z a t o s s z e m e .

N i n c s e n a r c a ,
m i t s e b á n o m !

Z u h a n o k f e l é ,
h o g y k í v á n o m !

H a n g j a r e c é s ,
t ú l s o k d o h á n y
ú s z i k t o r k á n .

R e d b u l l v o d k á t i s z i k ,
s z l i m e t s z í v ,

v a g i n á j á b a n

d o b o g k o k a i n s z í v ,

m i n i s z o k n y á b a n

v o n a g l i k a f ö l d ö n ,

n e m f o g m á r f e l s e m m i t ,

t a x i t h í v o k m o s t r ö g t ö n .

Tudományos megfigyelés

*Tegnap, mikor egy padon ültem,
csak úgy bambán elmerültem
egy csinos lányban, szép lábában,
járásának ritmusában,
fenekének ringásában.
A lányok talán nem sétálnak,
lebegve felhőkön járnak.*

Szerda

Honnan vajon kecsessége,
ösztönszerű ösztönlénye?
Nem is nagyon viselkedik,
mást sem tesz, csak incselkedik.

Hagyom magam elmerülök,
szája felé belendülök,
szem lehuny, így természetes,
nyelvem mohón nyelvet keres.

Nyelvem mohón nyelvet kerget, de
elharapja, vége ennek!?
Durvasága mélyen sért,
fél percig ha bírom még.

*Megszeppenten kacarászunk,
lábunkon már alig állunk,
nem is hallom mit beszélünk
csóktól csókig alig élünk.*

Farsang

Látlak tisztán, álarcod az ördög.
Taszít, vonz, ám még időt töltök
kihívással, bátorsággal,
pillanatra találással.

Mindig ez van, ne is törődj vele,
míg megtalállak, elveszítlek,
közel engedsz, távolodsz,
versengésben mosolyt lopsz.

Sanzonokban elmerengve,
andalogva, nem keverve
mással mást, így nincs probléma,
tovasuhan hordaléka.

Ugyanaz a dallam mindig más szavakon
garantálja gondolatom.

Nézni hosszan

Kávészínben elmerülve
magamfajták menedéke.

Nézni hosszan révületben
ráérezni rémületre,
mi van ha épp másra vár,
ha magamfajtát unja már?

Szavaknak élével

Szavaknak élével
venni le lábáról,
megfejteni újra
mit mondani tudni,
belebújni életébe,
közben az égvilágon semmiről se tudni.

Mondhatsz nekem filmeket, könyveket,
hogy talán így megítéljelek,
mondhatod, dolgozol,
kérdézném, mégis hol?
Hazudok, nem érdekel.
Mikor csókoltál először,
inkább ezt mondd el!

Az unatkozó harmadik

A:

*Írni kuszán gondolatban
Olvashatatlan külalakban
Felfedezni őtet magát
- Imádom a lelke nyomat! -
Szolga lelkem kiszolgáló urát*

B:

*Olvasni, mit le sem írna
Csak míg alszom elsuttogna,
Esti mese, el se hinném
- Ha gerincemen nem érezném -
Lehelete bizsergését*

A:

*Míg velem van, s engem szeret
Felülírja világegyetemet,
Átlátja a valóságot,
- Muskátlínál szebb virágot! -
Teremt nekünk más világot*

B:

*Ha másra hív egy másik világ
Megyünk vajon együtt tovább?
Vagy legyőz majd az akarat,
- Bár nincs világunk szabadabb -
A "minden rendben, hagyjad csak"?*

AB:

*Törvényeink egyszerűek,
Érzelemre hülyeséget
Hordunk össze nagy dadogva,
- Egymástól ezt eltanulva -
Fejlesztettük nagy hőfokra*

C:
Felszippannt csíkban a szombat este,
Bizarr kedvüket tovább nem keresve
Indulok el magam halászatra,
Vadászom inkább mocskosabb szavakra

Megnyitó

Szépségének ára
Baromi nagy dráma
Mulatónak szépe
Mindenkinek kéne

Látszik néha, hogy vinnéd többre,
mint csöcseiddel üzérkedve
bolondítasz másokat,
bolondítod önmagad.

Ti pedig! Huszonéves zenére vagytok fiatalok újra,
és - halkán szólva - minden nő egy bűdös kurva,
gondoljátok, s ebben hibát túl ritkán találtok.

Fiúk ostobán bámulják a lányokat
Keresve a butábbakat,
Szép szavakat nekik szánnak,
Mind közül a legostobábbnak.

Húsznak nézem, de nincs tizenhat,
tőlem semmit nem akarhat
már,

bár
harsan a fanfár,
kár, hogy lám,
már öreg a világ.

B á r p u l t n á l

Tenyerén a mosolya
édesget magához,
szememben sok italommal égek a vágytól,
hogyan odalépjek:
“Nevem Péter.”
Hazudok. És? Kit érdekel?

*Lelke lehet keserű,
egy Unikum emlékmű.
Szorul össze leány torka,
keserédes hívó szódra,
neved legyen Keserű!*

Ne legyen nekem soha nevem
más, mint neked megfelelttem.
Biztonságot sokat adok,
viszont sosem viszontkapok.

*Szíve biztos savanyú,
szemráncaidat falja bú.
Összeszorul ember gyomra,
savanyúan hívó szóra,
neved legyen Savanyú!*

Nevem legyen Szomorú.

T á j k é p

Hegyek messze domborodnak,
lampionok száguldoznak,
mulatóhegyek, szórakozó dzsungel,
szalad a talaj, hamarosan elnyel.

Komolyan, kire vársz?

Ha lenne kedved, valaki keresné,
Ha lenne tested, bárki eltemetné,
Ha lenne tered, kitöltené,
Ha lenne időd, vesztegetné,
Ha lenne szíved, összetörné,
Ha lenne léted, értelmezné.

Mikor kivel mutatkozol?
Mindig mással unatkozol?

Vidám végzet

Ahogy mosolyog
Az maga a csoda,
Két gödröcskével arcán
Igéz engem oda

Őzies tartása
Finomságot sugároz,
Nem adja magát könnyen,
Ez szívügyekre káros

Nem zavarja, hogy zavarom,
De nem örül, hogy akarom
Vizont ha nem lelem örömöm,
Ennyi volt, megköszönöm

A képzelet hullái

És?

*Végül elégek, elégünk
Vonzanak a fények
kiváltképp a neonkékek*

*Hiába szárnyaló, szabad létünk
jövőnk buta rabjai vagyunk
Ellenállni nem tudunk, nem akarunk
vakon követjük bolyongó sorsunk*

*Életem egyszerű
egyszerűségében gyönyörű
Lepke vagyok, nem bánom
csak emberré ne kelljen válnom*

Egyedül

Egyedül az egyedüllét
Üldögél egyedül,
Várja az embert, nem is sejti,
Hogy az pont előle menekül

Szeretnék

Szeretnék szabad lenni
Ha kedvem tartja üvölteni
Vagy csöndben bújni
Vak szobában
Egyesülni lelkem
Káoszában
Látni mindent
Elmesélni tudni
Harapni csípni
Karmolni rúgni
Ha érdekem
Így kívánja
S olyan embert
Ki így sem bánja
Hogy megszülettem
S szabaddá lettem
Nem magyaráznám
Semelyik tettem

Fölöttem pedig
Nem állna senki
Zokogni és
Boldoggá lenni
Szép életem
Megbecsülném
Összes kincsem
Felbecsülném
S nekem bizony több lenne
Mint bárkinek az életbe
Vetett hitem
Erősödne
A világ újra
Vonzó lenne

Kalandoznék
Mulatoznék
Boldog szívvel
Sóhajtoznék
Ha mindenki hagyna
Hogy éljem
Minden napom
Színes égben
A harag ismét
Hiányozna
Minden gondom
Megoldódna

Nem lennék
Soha gonosz
Nem gátolna
Hegy se szoros
Repülnék fel
Fel fel az égbe
Báránfelhők
Lágy ölébe
Sütkéreznék
Fényes napban
Nem hinnék
Többé papban
A boldogság
Itt állna velem
Átkarolnám
Mindkét kezem
Szorítaná
Barátságból
Lemondanék
Szamárságról
S ha a felhő
Elrepülne
Követném őt rajta
Elvegyülve
Nap
Sok sugarának
Képében

Nem hinnék
Életem végében
Nem félnék
S szorongásom
Tovatűnne
Szomorkásan
Bátor lenne
Gyáva szívem
Megelőzne
Szabad hírem
Tárt karral
Várna a Hold

Nem bántana
Élő sem holt
Egy nap meg talán
Örökbe fogad
Égő szemmel
Sírva fogad
Gyermeke lennék
Kicsiny nap
Az égen egy
Újabb csillag

Élni édes
Élvezet
Mert szárnyalok
S velem a képzelet

Kirándulás

Hová tűnt a sejtelmes világ?
A gyémánt a bányák mélyéből?
Látom a pontot, s közeledem hozzá
Gondolatok széléről

Csalódtam már mindenben,
A hitemben és Istenben,
A lányokban, az érzésben,
A válaszban, a kérdésben

Hiszek viszont mindenben,
Az öngyógyító szellemben,
A kérdésben, a lányokban,
Az érzésben, a válaszban

Az egész csak egy kirándulás,
Szendvicsek a zsákom mélyén,
Rejtett labirintust ha járok,
Elidőzöm az öröm rétén

De szakad a gát, rohan a víz
Nagy robajjal fürödni hív

Rohan le, tör át a völgyön,
Nem zárhatja se fogda, se börtön

Rohan a víz, szakad a gát,
Hiába gondolok, hiába már,
Elpusztít mindent, felépíti,
Megtisztítja, megszépíti

A képzelet hullái

6.

Fóbiának nincsen fia
Se barátja se rokona
Fóbiának nincs esélye
Se Zsófiya se Eszterkéje

1.

Bezártságon ki segít?
Ha régi barát újra hív
Benne van a miért ne
Csak lehetetlen ne lenne

2.

Depresszió nagy csábító
Unalomba befásuló
Kopár lelke merre menne?
Nem lesz már több jövedelme

4.

Ha erre jársz te Félelem
Szerelmemet elrejtem
Nem a tied ne is akard
Puha pöcsöd fájón vakard

8.

Gyűlöletnek nincs kérdése
Van viszont sok összefüggése
Összelopja innen-onnan
Szíve hamar nyílt lángra lobban

7.

Függőségnek bús barátja
Megölheti mégse bánja
Szenvedélye élteti
Minden percben kell neki

9.

Hazugságnak nincs kegyelme
Barátság már nem él vele
Hazugságból bármi lesz
Nem csinos és sosem kecses

5.

Rettegésnek sincs nappala
Se éjszakája nyugodalma
Újra tenni ő nem tud
Félelmében belerúg

14.

Önhittségnek ereje
Hogy önbizalom lepi be
Gyengesége mélyen marad
Lelke kopár sosem szabad

15.

Önkontrollnak komornája
Semmi más csak nyoszolyája
Belefekszik mert ő tudja
Se tegnapja se holnapja

20.

Veled mi van Szomorúság?
Nincsen apád nem volt anyád
Várni mindig soha jobbat
Unalomba hogy nem fullad?

11.

Ostobának nincsen vére
Nincs jövője vesztesége
Ha van társa nincsen párja
Senkije sincs ostobának

13.

Nimfománnak nincs magánya
Öle mindig másnál járna
Tüzes teste sokszor báj
Kielégülést sehol talál

21.

Szenvedélynek nyugodalma
Ha mindig van ki őt akarja
Lejönni róla nem lehet
Nem segít a képzelet

16.

Örületnek nincs hatalma
Emberenként más a sarja
Habzó szájjal kevés egy élet
Bármely kérdés értéséhez

17.

Őszintének van szép bája
Szerelmese Elmúlásnak
Több barátja társa nincs
Szeretni neki talált kincs

12.

Komor és bús Melankóniának
Nincs testvére nincsen lánya
Se Ádámja se kedvese
Továbblépni merre merne?

19.

Rosszkedvnek sincs barátja,
Ha tehetné csak távol állna
Ő már tudja nincs esélye
Se mosolya se Nettikéje

22.

Túlpörgésnek nincsen párja
Nincs nappala nem volt álma
Nem van benne semmi valós
Csak más utakon elutazós

10.

Művészetnek nincsen esze
Nem kérdezi szeretnek-e
Egoista hedonista
Ha nem kedvelik nem mozgatja

18.

Részegségnek van reménye
Édes Búsnak feledése
Vedeled a száraz bort
Kitől tanulsz jómodort?

3.

Feledésre nem emlékszem
Feles pohár van csak képben
Nem igazodom el a gépeken
Nincs kit hívjak részegen

Egyik nap hirtelen, mit hoz a véletlen?

Egyik nap hirtelen nem tudom,
mit hoz holnap.
Lehet, hogy józan ész,
talán holnap vész el,
ami ma van.
Ami ma este egészen egyedül van.

Gyorsan

Mindenszentek éjszakáján szép vagy mint egy látomás
Ereimben Jézus vére vérem helyett csordogál,
Megőrjít a túl sok festék, megőrjít, hogy üres vagy,
Színes festék arcodon van, fejedben meg sima agy.
Ösztönszerű mozdulatok, csótánylárvák torkodban,
Fészket raknak, házasodnak, szorgoskodnak szorgosan,
Repül perc és röpködnek ki szájadon,
Szárnyuk lágyan csiklandoz,
A nyálban úsznak szárazon.

Halak jönnek, összevesznek, te csak állsz és bámulod
Társaidat, társadalom összes terhe válladon,
Szenny az utca, mocskos cucca csepeg le egy csatornán,
Esernyővel fehér ember incselkedik mogorván,
Nézel vissza üres szemmel, rágyújtasz a Margit hídon,
Ideje már újra szenvedj minden üres régi kínon,
Gyógyszeresen kezelnek, míg kásás lesz a kék szemed,
Üvölnél, ordítanál: vágjam le a kezedet
Szívószállal, egy bárkával elhajózol szigetre,
Otthon vagy már, minden más így bevetve,
Minden szert és minden növényt,
Egyedül vagy, egy magányos sövény,
Lélegzel a leveleken, zöld az ujjad, tested barna,
Gondolod, hogy bárki téged meghallgatna? Érted
Vörös golyó lángol égen, csillagodban megváltásod

Kérd el szépen, táncolj térden!

Jézus testét megetted már, megmérgezted összes véred,
Nyers hús íze szádban olvad, roppan szét a csontja kérge,
Kiszívod a velejét, csurog le a torkodon,
Isten mégis megbocsát majd
bocsásd meg a holnapom!

N a p n y u g a t

Utálom magány-estém mocsokhegyét,
mikor érző szívvel szerethetnék,
napnyugaton nyugszik a nap,
napkeleten nem zavarhat.

Napkeleten vidám romok
tövénél dúdolgatok,
napom lustán gyorsan jár,
napnyugaton velem hál.

Nem alszom, nem nyugszik lelkem,
nem talál rám álomszentem,
mocskos szobám, mint múltam terül,
majd rendbeteszem hajnal körül.

Szemfedőben

Fent a felhőkben látom őket,
Rosszkedv magok égig nőnek,
Esik és kopog, roppan az ég,
Kesze-kusza féleber nép.

Láblógatva ereszkednek,
Suttogva veszekednek,
Ovális arcukon géppuska düh,
Ólomból öklük államra üt.

Színek kergetőznek míg szürke a képzelet
Fekete gyászban táncol türkiz öröm lelet,
Eltemetve fehér ingben, nyakkendőben,
Szemén lila szemfedőben.

Fönn a kékben érzés szárnyal
Két gipszelt törött szárnnyal,
Szemfedője szemén féltve,
Vad szellő le ne tépje.

Gyermek arcban öreg szemek
Ráncos bőrén árnyat temet
Tömegsírba, vígan sírva.

Közzjáték (késelés, leukémia)

Rákos patak	Rákos patak	Rákos patak
Csobog az éjben	Csobog az érben	Csörög a szélben
Ártatlan ember	Ártatlan sejtek	Ártatlanok együtt
Kúszik a vérben	Úsznak a vérben	Utaznak a fényben

Örök tánc

Felettünk táncol sok fénytelen csillag,
Fekete frakkban az ezüst hold,
Örök táncában szőke nappal
Eljárják mindazt, mi valaha volt.

Minden érzés eltűnik az éjben,
Körben tátong a vonzó úr,
Én nézem a Vénuszt - mosolyog rám szépen
Az ő ajkaival - egyedül.

Ismét izzó, boldog meleg
Lép elő az éj lepléből,
Bíztat minket, felforrósít,
vad hév tör fel krátermélyről.

Az örök tánc lelassul,
Körülöttünk befagy az idő tava,
Egyre csak utánam üvölt
Fagyott lelked mocskos szava.

Süssön a nap ismét,
Újra egyszer, kérlek engedd!
Vak a szemem, de érzek mindent,
Mit hideg szíved tapintani enged.

Jöhet új lány, mely felforrósít,
Ki fellobbantja hűlt szívemet.
A szőke nap meg mosolyog ránk,
S ontja majd a meleget.

Tudjuk jól, hogy minden új tánc
Egy ideig a régiről szól,
Ám nem gondolom, hogy táncolunk még
A csillagok közt valahol.

Könnycsepp útja

Orrom völgyében bánat-könnny csúszik,
Kövér könnycsepp halkán búcsúzik,
Elhagyta kék-szürke szemem,
Engedni vissza többé nem merem.

Lepottyan a földre, az beissza gyomrába,
Beesik véletlen' fűzfamag-szobába,
Életre kelti, biztatja, sürgeti,
Adjon álmokat, sietve nőjön ki.

Duzzad a mag, dagadva feszíti
Földanya gyomrát belülről hevíti,
Szárba szökken, növekszik az élet,
Alkotott ismét valami szépet.

Szomorú estéken, ha magány-táncom járom,
Átnézek a testeken, és látom fűzfámon
Madárfészek honol rejtve,
Élet született álomkertben.

I d ő l e p e l

Alkonyi fények izzadnak a város peremén,
emberek dolgoznak az idő rost-szövetén,
görnyedve járnak de tűz lobog szívükben,
mintákat szőnek a szövetbe szelíden.

Ha van értelem, legalább formában legyen,
elhaltak vágyaik, kihűlt a szerelem,
bonyolult ábrákban egyszerű az élet,
szövik bele a rútat, szövik szét a szépet.

Vérmocskos kezüket szájukhoz emelik,
így isznak ők, kancsóra nem telik,

Jézus vére szivárog lyuggatott kezükön,
újabb ember áll elkopott küszöbön.

Beront és ordít, körbe-körbe rohan,
gyorsabban emberek, mint a legvadabb futam!
Lovak helyett most emberek,
este már mind el-elszendereg.

Szellő lebbenti az idő-fátylat,
megjelenik Isten, a felügyelő nyomában vágat,
végigszalad az álmodók testén,
eljut az égbe ezen az estén.

O r i o n ö v e

Három kis pont
az éjszakában,
az évnek csak
ezen szakában,
tündököl
fenn, lenn az égen,
én meg fekszem
egy fagyott réten.

Minden éjjel
várom őket,
mint három
égi megmentőt,
s míg csendben
nézem őket
gondjaim mind
felejtődnek.

Jaj istenem!
Hová tűntek?
Tán csak nem
elrepültek?
Három fénypont
merre vagytok?
Nyugalmat
miért nem adtok?
Gyertek vissza,
kérlek szépen!
Hiányoztok
fenn az égen!

De válaszuk:
néma csönd.

Jöhet akár
vízözön!
Nem mozgat már,
mit se bánom,
csillagaim
nem találom!

Bízhatok még
magamban,
hihetek-e
tavaszban,
hogy újra itt lesz
és nem hagy cserben,
s bízhatok-e
csodaszerben?
Tudok-e még
felrepülni,
csillagok közt
körülnézni?

Ha nincsenek is
fenn az égen,
fakó szemem
lágyműrében,
megcsillannak
mind a hárman,
egy magányban,
ketten párban,
ott játszanak,
virgonckodnak,
duhaj kedvvel,
jót mulatnak,
csillag hangon
nevetgélnek,
úgy érzem
szeretnének
szeretni tisztán engem.

Megmaradni tavasszal is bennem.

Ráckevei híd, Duna

a dübörgő folyam
mindig is várt rám
sodrásába zuhanok
teljesen némán

Nincs helyem a temetőben

(az elfeledettek egyikének emlékére - Peter Marshall tiszteletére)

*Hiszek a földben, a sokszínű gömbben,
Hiszek a szépben, szép életében
Minden lénynek, hiszek a fénynek,
Ki hozzám dalol, s árnyakat rabol.
Szemhártyámra ráfagyott tájak,
Felém nyúló csókos szájak,
Mind szeretnek, megvezetnek
Messzi földre, egyenes vagy netán görbe
Az élet, mindegy nekem, eljövendőket
Elvezetem a színes édenkertbe,
Hol véretekben hazug hold nem tombol,
S magában igazat nem rombol már többé
Ember, ki született hályogos szemmel.*

*Hiszek a jóban, s örült Joe-ban,
Isten álmában, a virágok szárában,
Az édes ízben, az életvízben,
Keserűen szeretőkben.
S hiszek még mindenben, vallásban, istenben,
De csak azokban, melyek azon nyomban
Szétolvadnak, amint őket láthatom,
Hitemet rád nem hagyom. Üvegburát emelek
Ne érjenek az emberek,
S védjen minden jótól, sokkhatástól,
Kimegyek a nagyvilágból,
Nem akarok többé szépet, nem akarok
Pitypangos rétet, nem szeretnék hallani,
Sem verseitek' szavalni, ha hívtok se megyek
Az édenbe, nem engedek véremnek,
Nem akarok csókokat, csak hideg
Bronzszobrokat, két szemmel, üvöltő szájjal,
Tüdőmbe maró gyilkos gázzal egyesülök,
Elmerülök a Pokol fenekére,
Nem gondolok szeretőkre.
S ha már nem hiszek a szeretőkben,
Nincs helyem a temetőben.*

Az idő egyik filozófiája

A múlt meghalt a jövő éled
A jelenből hát a jövőbe lépek
A jelen így már múlttá vált
Tegnap például egy tollpihe szállt.
A pihe akkor élt most már halott
A pillanattól mit sem kapott
Csak egy reményt, hogy újra élhet
A következő kockán újabb pihe éled.
Új pihe vállamra szállt
A vállamon csúf álmod hált,
belehal a múltba. És elmúlik a halál
A pihe felébred más lélek már
Megérintette a múlt míg meghalt
Kétségbeesetten verset szaval.
Az ima azonban semmit sem ér
A halál benne makacsul él
A kis pihe tova is rebben
Majd megáll kicsit megszeppenten
Puha pihét tovább fújom
Maradna még rágódna múlton
A múltam meghalt a jövőm éled
A múlt bár megölt mégis élek
Az idő számára pillanat egy élet
a pillanatból kényszerűen tovább lépek.

Öngyilkos lett a szomszéd

Kerek asztal halk beszéd
Majd csend lesz osztó beszél
"Egy kör egy eszme egy élet"
Megadom és mindegyikből kérek
Mindent mi fontos elhagytam rég
Lángol a lelkem a testem is ég.
Utolsó szavaim már semmit sem érnek
Mindenhez csak zsetont kérnek
Csupa fölösleges ahány fontos dolog
Mögöttem az élet csupa kín és robot.

Költészet mint szó
Pusztán pénzre használható
Bár minden mi rég volt beköszönt megint
Nem tanulunk semmit egyesek szerint.
Ebben a körben valaki kiesik
Társaim sajnálnak de igen megesik
A lapjárásnak vége
Elönt a valaki vére
Vörös vér
Felvágott ér
Gyengülök

Mind gyáván menekültök!

Csend legyen Budapest!

Neonreklámok egy pohár vízben
Villognak, bántva szívem,
Város közepén sodró folyó,
Hostelek mellett forgalmas itatók.

Dübörög a rendszer, elpusztít mindent,
Mi ezernyi hangjával tapossa földem,
Felhős égen diszkófények
Csak álmok amfetaminképek.

Asztalomnál ülök, két lábbal a földön,
Én vagyok a gépezet, a harmóniát őrzöm,
Lekapcsolok minden fény-zajt,
Elvakítok minden ricsajt.

Tollam alatt zúzódznak a csontok,
Roppannak a térdek, földön vérpöttypontok
Sírnak, zokognak, de csendben teszik, némán
Vége van a táncnak, üres már a sétány.

Pincéknek megyek, hol villanyzene szól
Hamarosan csak a csend dalol.
Romos házak közt egykedvű emberek
Nem zavarják érzékeny fületem.

Nyugodt már, arctalan a város,
Megtaláltam kedvem, mind halálos
Némaságban hever, madár se dalol.
Dobszót hallok, dobhártyámon dobol.

Ősi tamtam, testnélküli fantom,
Bújj elő hát, küzdj nyílt fronton!
Merre rejtőzöl a kihalt földön?
A csend őre vagyok, a nyugalmost őröm!

Tovább dobol amaz, majd rájövök honnan,
A testemben ver az őrült tamtam,
Látok egy hidat, arrafele megyek
Levetem magam és elsüllyedek.

A csendek őre már nem hallja a csendet,
Szíve nem dobban, nem őrzi a rendet,
Az égre mered, s a hullámokon át
Látja fönt fellobban egy négynegyedes villám

Emberkert

*Előttem a rács,
mögötte nem emberek,
etetni akarnak
de tudják, hogy nem lehet,
kinyújtom a kezem,
rémülten hátrálnak,
ha esetlen lennék
mégis megszánának.*

*Közöttünk a rács
elhatárol engem
szeretnék kitörni
ha lenne lehetőségem.*

*Néz engem
a sok kis állat,
rám bámulnak,
simogatnának.*

*Repül be valami,
száraz kenyér.
Elmosolyodom:
- Valaki kér?
Nem értenek,
riadtan néznek.
- Milyen nyelv ez? -
kérdetik a népek.*

*Az értelem az enyém,
ez tartja ép eszem,
a száraz kenyeret
rágcsálni kezdem,*

*közben nőstényem
magamévá teszem.*

Néz

Néz téged a monitorod
Lehallgat a telefonod
Elemesz a technológia
Minden rendszer legjobbika
Téged akar, gondolatod
Velünk bátran megoszthatod
Nekünk te vagy az átlagember
Így érdekes vagy reklámszemmel

Egyedül vagy
Egyedül voltál
Keresed az
Elveszett normát - hiába
(Magadfajtának nem marad párja)

F e j l ő d é s

*Elborít mindent,
Beborít minket
Közösségekbe, de
Végül is, miért ne?
Legyünk vadak,
Hadd ne maradjon
Egy tenyérnyi falat
Sem belső világból,
Egyetlen szó se
Hitetlen imádból.*

Majdnem vége

Szót se szólok

Nem szavalok

Üresek a viadalok

Megszűntek a diadalok

Vesszenek a viadorok!

Pontosan

Napra nap

Hétre hét

Percre perc

Évre év

Mindig jön

Elköszön

TÁRGYMUTATÓ

04:27 - 05:49 - 17

Álmatlanság - 55

Aludj - 70

Áramszünet - 52

Azok a lányok - 28

Barátom - 36

Bárpultnál - 82

Béke bennem - 19

BKV felár - 32

Csend legyen Budapest! - 101

Csönd - 26

Diszonancia - 28

Ego - 37

Egyedül - 85

Egyik nap hirtelen, mit hoz a véletlen? - 92

Elalvás előtt, félrelépés után - 21

Emberkert - 103

Ez a fájdalom - 26

Ég érzés - 14

Farsang - 78

Fejlődés - 105

Félénk formafélék - 60

Furcsa pár - 22

Gyorsan - 93

Harcolni érte - 71

Hosszú történet - 11

Idill blues - 68

Az idő egyik filozófiája - 101

Idő lepel - 97

Írni tudnék gondolatot - 46

Itt - 51

Jelenések - 39

József Attila 92. névnapjára - 46

Káros - 51

A képzelet hullái - 90

Kérdőjelek - 55

Két színes versszak - 15

Két vékony sor - 30

Kérdések, válaszok - 35

Kirándulás - 89

Komolyan, kire vársz? - 83

Könnycsepp útja - 96

Közzjáték - 95

Látomás - 46

Legyen végre vége - 25

Lennék költő - 38

Litánia - 35

Litánia II - 37

Majdnem vége - 104

Mámor - 70

Megint - 20
Megnyitó - 81
Messiása legyenek - 38
Miheztartás - 59
Mosolygók - 41

Napnyugat - 94
Neked, nekem - 11
Nem érdekel - 24
Nem értem miért - 54
Nem vagy - 25
Nemzeti ünnep - 74
Néz - 104
Nézni hosszan - 78
Nincs helyem a temetőben - 100

Orion öve - 98

Öngyilkos lett a szomszéd - 101
Öntájkép - 47
Örök tánc - 95

Pesti helyek - 76
Pokoli szép - 16
Pontosan - 106

Ráckevei híd, Duna - 99
Remélem ennyi volt - 28
Részegség - 73
Románc - 29
Romantikus - 13
Sorról sorra - 25
Summa - 56

Szavaknak élével - 79
Szemfedőben - 94
Szerda - 77
Szeretnék - 85
Szép emlékek felriadnak - 30
Szép mintára ma nyáron - 31
Szösszenet - 68
Szürkület - 56

Tabán - 32
Tájkép - 83
Tizenhét - 43
Tizenkilenc - 52
Tizennyolc - 48
Tudományos megfigyelés - 77

U.i. - 53
Újragondolt sorok tora - 51
Unalom - 42
Az unatkozó harmadik - 80
Utóirat - 24

Üres füzet lapok - 72

Valamiért - 30
Van - 16
Vándorok emlékére - 42
Változás - 20
Várni tőle bármit is - 15
Vele - 16
Vidám végzet - 83

Arca András

**az ezerkilencszáznyolcvanas évek elején született
Budapesten, Ferencvárosban.**

**Négy évesen tanult meg olvasni, öt évesen írni.
Arcát személyisége tizenhat éves kora körül kezdte
felismerni, megkülönböztetni, fejleszteni.**

www.arcaandras.hu

e-mail: helo@arcaandras.hu

